

čiti. Vždyť účel a právní povaha povyšovacího dekretu jsou v podstatě stejny jako u dekretu přijímacího, ježto také jím se znova upravuje právní poměr mezi železničním zaměstnancem a zaměstnavatelem, a proto jsou v něm uvedeny veškeré podstatné znaky tohoto nového poměru jako hodnost, služební třída určitého stavu a doba pořadí. Vše to obsahuje i dekret žalobcův ze dne 11. března 1923, čís. 12.058 a jest v něm uveden i právní důvod povýšení poukazem na příslušné zákony a výnosy ministerstva železnic. Odvolací soud v rozsudku správně odůvodnil, že žalobce nabytí pravoplatně vydaným a jemu doručeným dekretem o povýšení, práv v dekretu mu přiznaných a že není zákonných předpisů, jimiž by mohl nabytých práv býti zbaven jednostranným opatřením nadřízeného správního úřadu, a dovolací soud sdílí úplně jeho právní názor. I jinak lze odkázati k zevrubným a správným důvodům rozsudku odvolacího soudu.

Čís. 5534.

K zákazu vydržení podle Šu 43 cís. patentu ze dne 25. července 1853, čís. 130 ř. zák., dlužno přihlédnouti z úřadu.

(Rozh. ze dne 10. prosince 1925, R II 350/25.)

Procesní soud první stolice zamítl žalobu, by bylo uznáno právem, že žalovaným nepřísluší ani služebnost ani jakékoliv jiné právo jízdy z lesa. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci, řízení doplnil a ve věci znovu rozhodl.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Cís. patentem ze dne 25. července 1853, čís. 130 ř. zák., měla býti z důvodů veřejnoprávních zbavena lesní půda břemen a podle Šu 1 třetí odstavec písm. a) byla vyvazena různá práva k lesním pozemkům, mezi nimi i polní služebnosti. Podle Šu 6 a) muselo vyvazení a upravení těchto práv býti projednáno z povinnosti úřední a ustanovením Šu 43 pat. bylo zakázáno nabytí takových práv vydržením ode dne vyhlášení patentu, t. j. ode dne 14. července 1853 a vydržení dosud nedokonaná prohlášena byla za přerušenu. K tomuto zákazu, majícímu povahu veřejnoprávní, nutno hleděti z povinnosti úřadu a proto nesejde na tom, že žalobci teprve v opravném řízení uplatnili námitku, že pozemky, k nimž žalovaný si osobuje služebnost jízdy, vydržením nabytou, byly v době vydržení lesní půdou. Odvolací soud poukazuje správně k tomu, že již při místním ohledání bylo prvním soudem zjištěno, že dosud stojí na pozemku žalobcův podél sporné cesty v délce asi 15 kroků staré smrky a jedle. Již tato zjištěná okolnost měla první soud vésti k tomu, by z moci úřední vyšetřil, zda osobovaná služebnost jízdy nepříčí se veřejnoprávnímu zákazu vydržení v cís. pat. z roku 1853 vyslovenému, zejména, zda v době vydržecí nebyla vykonávána po půdě lesní, a do které doby spadá ukončení vydržení, poněvadž vydržení takových práv jen do dne vyhlášení

patentu dokonaná, byla uznána za platná. Při tom nesejde ani na tom, že v přítomné době služební pozemek není již v katastru označen jako les. Napadené zrušovací usnesení rekursního soudu, nařizující prvému soudu doplnění řízení v tomto směru, jest odůvodněno.

Čís. 5535.

V řízení o umoření státních dluhopisů (rakouské stříbrné renty) jest Ředitelství státního dluhu oprávněno ku stížnosti.

(Rozh. ze dne 10. prosince 1925, R II 362/25.)

Do usnesení prvního soudu, jímž byl umořen státní dluhopis stříbrné renty, stěžovalo si Ředitelství státního dluhu v Praze. Rekursní soud stížnost odmítl. Důvody: Nejprve dlužno se zabývatí předběžnou otázkou, zda je Ředitelství státního dluhu v Praze oprávněno k opravnému prostředku. Otázku tu sluší záporně zodpovědět. Zodpovědění její závisí na tom, zda zákonně přísluší tomuto úřadu takové právo. Zákonem ze dne 22. prosince 1920, čís. 686 sb. z. a n. bylo pro správu státního dluhu republiky Československé zřízeno Ředitelství státního dluhu a § 2 zákona toho stanoví, že bližší ustanovení o působnosti ředitelství se ponechávají nařízení vlády. Tímto nařízením jest nařízení ze dne 23. března 1921, čís. 109 sb. z. a n. a uvedeno v § 7 o úkolech ředitelství co do umoření státních dlužných úpisů toto: pol. 11 »v příčině amortisace státních dluhopisů a kuponů dávati příslušnému soudu vyžádané zprávy a ústřední státní pokladně poukazy k výkonu amortisace; míti v patrnosti nesprávné nebo vadné edikty amortisační, dbáti toho, aby nepřislušné nebo nesprávné edikty neb nálezy amortisační nevešly v moc práva a za tím účelem vésti se soudem potřebnou korespondenci, a neměla-li by úspěchu, podati zprávu ministerstvu financí.« Z toho jest patrné, že soudy musí o každém kroku v řízení o umoření státních dluhopisů vyrozumět Ředitelství státního dluhu za tím účelem, by nedošlo k nepřislušnému vyřízení ediktů a nálezů umořovacích, že jím však nepřisluší řádné opravné prostředky proti amortisačním nálezům soudů, nýbrž, pakli zakročení nemělo úspěchu, jest se mu obrátiti na ministerstvo financí. Jest tedy stížnost nepřipustnou a bylo ji odmítnouti.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu, by znovu rozhodl o stížnosti Ředitelství státního dluhu.

Důvody:

Rekursní soud upírá neprávem na základě §u 7 čís. 11 vládního nařízení ze dne 23. března 1921, čís. 109 sb. z. a n. Ředitelství státního dluhu oprávnění ku stížnosti proti umořovacím nálezům. Ředitelství státního dluhu bylo tímto předpisem uloženo, by mělo v patrnosti nesprávné nebo vadné umořovací vyhlášky, dbalo toho, by nepřislušné neb nesprávné vyhlášky a nálezy umořovací nevešly v moc práva, aby za tím účelem vedlo s dotyčným soudem potřebnou korespondenci a, neměla-li